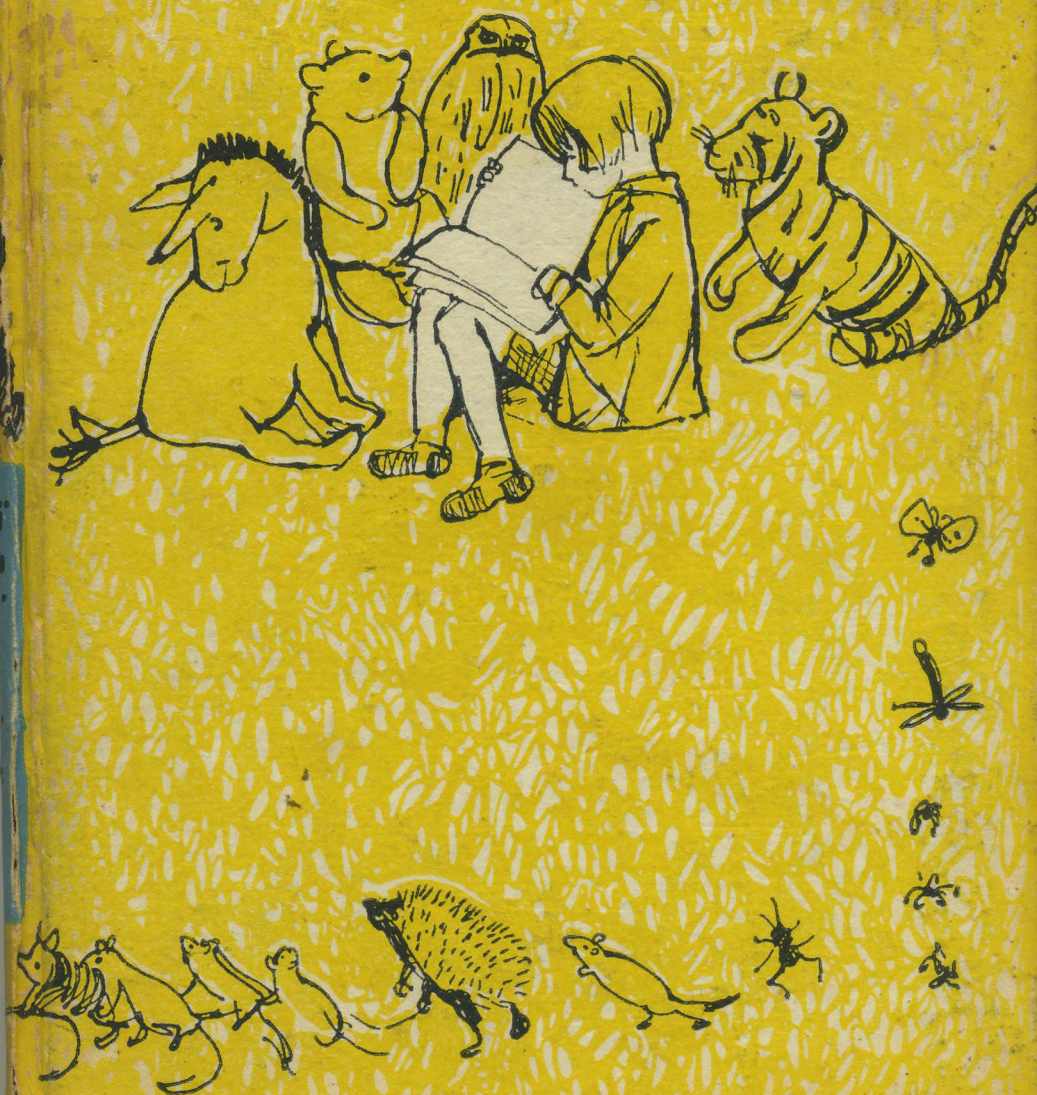

א.א.פילן

אַנְחֵנוּ שְׂנִינוּ

הוצאת מחברות לספרות

אַנְקֵנוּ שְׁנֵינוּ

ספרי אותו קמבר ואותו צ'ר

1 פו הדב

מרגם: ו. ישראליט וא. ד. שפירא
השירים: ג. אלמרון

2 הבית בקרן-פו

מרגם: אהרן אמיר

3 פעוטים היינו

מרגם: יצחק אורלנד

אַנְחֵנוּ שְׂנֵינוּ

מאת

א. א. מילרן

ציר

א. ה. שפארד

עקריח

יעקב אורלנד

הוצאת מחברות לספרות

תל-אביב, ה'תשי"ט

NOW WE ARE SIX

by

A. A. MILNE

with decorations by

E. M. SHEPARD

Done into hebrew by

JAACOV ORLAND

כל הזכויות שמורות
להוצאת מחברות לספרות

נדפס בישראל. דפוס "קול", תל-אביב

שי לריתתה, היא שמריתתה, היא שמריתת יחידתי.
וירולי (רעואל) מנן-יקיר-לי, פועסי,
שמקם השבושים פה ומקם פה הנגמגום
וקם דבר-השבת, אם יצא זה התרגום.
מקם רגם

מ ב ו א

כשאתם מדקלמים שיר (אתם... אנחנו, למשל, שונאים דרקלים)
או דבר עם התחלת הדקלום מכרח לקרות, שהדוד גם מתחמם
וסביר בקול רוגז לדודה רחמה, כי אם לא ימצא את משקליו
לא יוכל להקשיב בהלכה, ושמא היא יודעת איפה הנים אותם;
ובשעה שכל הזוכים צינים דבר מלפפס אחריהם, אתם דבר
גמורים עם הדקלום עד לשורה האחרונה. אפצליכן מוחאים הכל
דף ואזורים: 'יפה מאד, יפי-של-דקלום, תודה רבה' מבלי שידעו
אפילו מה הנה זה שדקלמתם. מוכן מאליי שבפצם הבאה אתם
זהירים יותר ובטחם תהגו את המלה הרעשונה, תפטירו משהו
בקול רם, דצין: 'אה... אה...!' שפרושו כאילו: 'ובכן, רבותי,
אנחנו מתחילים'; סיד פוסקים הכל מלדבר ותוקעים דכם צינים
סקרניות, נהלא זה דל מה שבשששם, דצצם.

במשך הזמן מתבגלים ד'אה... אה... הלז ומשמששים בו מדי
פעם בשעת הצורך. לפעמים זה מצליח ולפעמים זה לא. צל כל
שנים הופך הדבר לשגרה דפיקם, מבלי שפרגישו דדך.

מה שבששתי דומר הוא, כי שורות אלו שאני כותב עכשו
(נאשר נוהגים לקרוא להן מ ב ו א) אינן, למעשה, אלא ד'אה... אה...
של ספר זה. אני מקדים אותו לכל המקפר בו להלן, משני טעמים:
גם משום שאני רוצה להפמיצכם, שמא תבהלו, וגם משום שאי
אפשר לי דבר בלעדיו, בגלל הדרגל שהפך אצלי לטבע.

יש כמה מתדרים, חכמים ונבונים מאד, הסבורים כי כל
יותר שלא לכתב את ד'אה... אה..., אלא שאין דצמי דדצמים.
סבורני שכל יותר דוקא לא לכתב את כל הנאמר בפפר ל'אחר
ד'אה... אה...<

ה ת כ ן

צ"ב

7	מבוא
11	נְדִירוֹת
12	הַמֶּלֶךְ בָּרַע מִחִשְׁמוֹ
17	עֶסֶק
22	נִזְלָת
25	דודו
29	הַרְצָפִי רִבְדִּיכָנִים
32	דְּבַר-שִׁיר עַל הָאֲבִיר סַר דָּק
39	בֵּין הַנּוֹרִיּוֹת
40	הַפִּתְּחִי
3	אֲנַתְנוּ שְׁנֵינוּ
46	הַמֶּלֶךְ הַזֶּה
52	הַמַּהְרָס
54	סוּף הַמִּסָּע
56	פְּרִיָה שֶׁל דָּב
58	הַשִּׁבּוֹ
61	תְּרוּזוֹ שֶׁל מַשִּׁימָר
65	אֲבִיר הַשָּׂרָז
67	אָז בּוֹאוּ אִמִּי
68	עַל עֶפְתַּת הָאֵגֶם
70	הַשְׁחָדָנִגְלֵת הַקְּסָנָה
75	מִדִּיר
76	הַיִּית נִלְזָה טוֹבָה
79	הַחֲחֹר
80	הַמֶּלֶךְ יוֹדֵעַ וּמוֹשֵׁט הָיָד

עמ'	
87	פּוֹדָנָה
89	עֵשָׂיו זֶה בָּרוּר
91	סוֹב וְרֵעַ
95	טוֹלְבֶקֶר
97	שִׁיר עָרֶשׁ
99	גֶּשֶׁם גַּחְלוֹן
101	חַמְלָתוּל
103	רוּחַ בְּגָבָה
105	אִיפֹה אֲוִדִיקְסִינָא
109	בַּהֲשָׁד
112	סוּף

ב' ד' י' ד' ו' ת

יש די בית אָהר ש'שמה אָני הו'לך
 קש'מסתובבים די יו'תר מ'די אָנשים
 יש די בית אָהר ש'שמה אָני הו'לך
 'פני ש'שמה לא נ'גשים;
 יש די בית אָהר ש'שמה אָני הו'לך
 'פני ש'שמה לא אומרים «לא»;
 ואת אָה'סד ז'ה לא מ'ענין או מושך
 ומבית הוא ש'לי כ'פו.

הַמֶּלֶךְ בָּרַע מִח'שָׁמוֹ

הַמֶּלֶךְ בָּרַע מִח'שָׁמוֹ,
 רָשָׁע וּמְנוּלָה,
 וְאַף'חַד לֹא קִדְּבָר אֵתוֹ
 אֵף פָּעַם וּבְכָלָּה.
 וְכַשְׁפוֹנָשִׁים בּוֹ אֲנָשִׁים
 כְּשׁוֹהֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ.
 הֵם מְסַטְפִּים בּוֹ דֶּרֶךְ אֲנֹכִי
 וּמְרִימִים קֶצֶת אֶת הָאֵף —
 עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ נִצָּלָב
 וּמִתְאַדָּם בְּתִרְחָה.

הַמֶּלֶךְ בָּרַע מִח'שָׁמוֹ,
 מְזֻמִּין לְשִׁתּוֹת כּוֹס תְּהָה,
 אֵף הוּא שׁוֹתֶה רַק בְּעֶצְמוֹ,
 כִּי מִי אֵתוֹ יִשְׁתֶּה?
 וְכַשׁוֹמְקֵל «שְׁנוֹת-טוֹבוֹת»,
 הִזְהוּ הַטְּפוֹס.
 עַם «בְּבִרְכָּה וּבִהְצִלָּה
 לֵךְ וּלְכָל הַמִּשְׁפָּחָה».
 אִזּוֹ זֹאת הִיא בְּטַח אוֹ בְּדִיתָה,
 אוֹ בְּלוֹף מֵאָה אֲחוֹזוֹ.

המלך ברע מח'שמו.
 אז בכה שהוא רע —
 הוא עוד חושב שבני-צמו
 אוהבים אותו נורא.
 ובפורים, עם התקלת
 «משלוח המנות»,
 הוא נצמד לו כמו «נאד»
 ומסכה למתנות.
 שיחקה... מהיכפת?

המלך ברע מח'שמו,
 חושב שהוא חכם;
 לקח נזר והקתימו
 בקשקושי פחם,
 וצל הארקה תלה
 פיוס או פיומיס.
 ורץ קשקש: «?תי אותו —
 אשר ביא לי מתנות».
 ולא חתם: «הוד מלכותו»,
 רק ברע. בית, ריש, צין.

ירוצה אני רק שוקולד
 ומסטיק בשבילי.
 ועוגיות מלא היד,
 עם סקר ועם בלי.
 ולא איקפת גם סקר סתם
 נפילו אגוזים,
 או מין צנור של קר נחם.
 שיש לו שני ברוזים.
 אך, במובן, אם לפנק תרצו אדם קמוני,
 הביאו לי במתנה אחד או שני בלונים!

המלך קבע מחשמו —
 תלה כרוזו בנג
 ובמרום של של צצמו
 חיש משה, במנהג.
 וכל הציל חשב רק: «הוי,
 קוהו מצבי...»
 כי מה אם לא ירצו לקנות
 ולקביא לי מקנות?
 אך מילא, איזו'שן «קנות»
 קבר משהו יביא.

לא'כפת ל' כָּבֵד אִם זֶה מַפּוּז
 וְיִסְלֹו צְנָכִים,
 וְיִסְלֹו צְדָקָה, אוֹ חֲרוּז,
 עִם-בְּלִי חוֹסִים, אוֹ עִם.
 וְכִי שְׁאֵנִי-לֹא רוֹצֶה בָּכָה
 וְאֵנִי לִרְצֶה מַפְיֹות,
 וְיֵשׁ לִי כָּבֵד — תוֹדָה בָּכָה —
 קִפְסָה עַם קִבְיֹות.
 אֵךְ, כְּמוֹכֵן, אִם לְפָנַי תִּרְצוּ אָדָם כְּמוֹנִי,
 הִבְיֹאוּ לִי בְּמַתָּנָה אֶחָד אוֹ שְׁנֵי בְּלוֹגִים!

הַמֶּלֶךְ בָּרַע מִח'שְׁמוֹ —
 הַנָּגֵה הַצָּפִיר
 וְכֵה בֶּשֶׁר לְבָנִי עִמּוֹ:
 «חַג הַפּוּרִים הַתְּחִיל!»
 וּמַתָּנוֹת שֶׁלְּחוֹ קֵץ אֵב,
 בְּלִי דוֹר וְכֵץ דוֹדָה,
 לָזֶה נִתְּנוּ גִלְת-בִּרְנָה,
 לָזֶה חֲלִיר, לָזֶה מַקֵּל
 וְכִי הַמֶּלֶךְ לֹא קִבֵּץ —
 בְּךָ טוֹב לִי. שִׁירָע.

חָשַׁב לוֹ כֵּךְ זֶה הַטָּפוֹט:
 שִׁיְהִיָּה בְּכָר צְנָכִים,
 וְיִפְּלוּ צָדֵךְ, אוֹ קְרוֹנוֹ,
 עִם-בְּרִי חוּטִים, אוֹ עִם.
 שִׁיְהִיָּה בְּבֶה בְּכָר... מַעֲלִישׁ,
 שִׁיְהִיָּה בְּכָר מַפִּיּוֹת,
 וְאִין לִי עוֹד — זֶה שִׁין קוֹף רִישׁ —
 רַפְסָה עִם רַבִּיּוֹת.
 אֵךְ, כְּמוֹכֵן, אִם מִיִּשׁוּ עוֹד אוֹהֵב גַּם אִישׁ כְּמוֹנִי,
 אִזְּ שִׁיְבִיא לִי מַתָּנָה אֶחָד אוֹ שְׁנֵי בְּלוֹנִים!

הַמֶּלֶךְ בָּרַע הַרְשָׁע
 צָחַק וְהִתְלוּצֵץ,
 אֵךְ מִקְנָאָה וּמִבּוֹשָׁה
 לָבוּ בוֹ הִתְפּוּצֵץ.
 »הִנֵּה לְמִשָּׁה — בֵּן חָשַׁב —
 כִּי יֵלֵךְ מַתָּנָה לוֹ,
 בַּקִּי הוּא בְּלִבֵּד צוֹחֵק לְשׁוֹא
 וּמִגִּלְגַּל סֶתֶם אֶת עֵינָיו,
 כִּי שׁוֹם דָּבָר לֹא דוֹד, לֹא אָב
 שְׁמַח לוֹ, אוֹ צָנָה לוֹ.

הַמֶּלֶךְ בָּרַע בְּדַרְכָּיו
 קָצַת, כְּנִרְאָה, הַפְּרִיזוֹ;
 יוֹם אֶחָד בָּנָג נָצַב
 וְכָהָ, כֵּךְ הַכְּרִיזוֹ:
 »יֵדִי, נִמְאָס לִי בְּכָר בְּרִנּוֹ,
 מַעֲכָשׁוּ — שְׁלוֹס!»
 וּפְתָאֵם — הַבִּיטוּ פָּלֵא!
 צִגְלָגִל, צְבוּעַ תְּכֵלֶת,
 כְּדִיּוֹק לִיְדֵי הַמֶּלֶךְ —
 הִתְעוּפָף בְּלוֹן.

ע ס ו ק

אנ'חושב שאני רובל, אקל אין לי ת'הפלים,
ואין לי האלה הענינים שיש צל'הרובלים.

אולי אני דנר בקלל? לא, לא, אני נפבת.
נאני נוסע לי סביב, מפני שהיא מסתובבת —

נ ק

סביב

ומסביב

ומסביב-סביב —

משקלן של המטפלות

העומד בצריף —

מִסְבִּיב

וּמִסְבִּיב

וּמִסְבִּיב-סְבִיב —

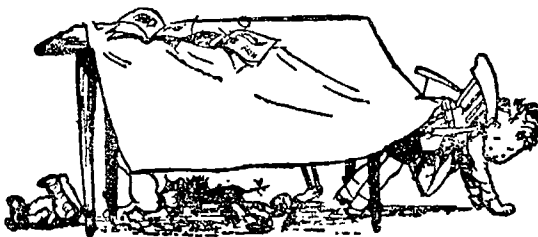
נִדְמָה לִי שְׂאֵנִי יַעַר, וְאֵנִי נוֹרָא נִבְהָל,

נִדְמָלִי שְׂאֵנִי קִנּוּה מִיֵּן פִּיר,

שֵׁשׁ לֹו עוֹד קִנּוּה מִיֵּן פִּיר,

שְׁמִסְמִסִּר מֵאֲחֻזֵּי עוֹד פִּיר, שְׂאֵינֻנוּ שָׁם בְּכָל־...

א ז

מסביב

ומסביב

ומסביב-סביב.

ומסביב

על הקציר

נוסעים קהל-אביב.

אני מבקר הפרטיסים, בבקשה - לנדת!

אני רופא שמבקר חולה. יש לו נדנת!

אולי אני רק לֵאָה שְׁשׁוּטֶסֶת ?
מרגיש שֶׁאֵי־לֹא יודע מי אני בדיוק —

ב ק

סביב

ומסביב

ומסביב-סביב —

לשֶׁלֶטֶן שֶׁל הַמַּטְפֶּלֶת

הַעוֹמֵד בַּצָּרִיף—

זֶה דָּבָר יוֹצֵא לִי

מִן הָאֵף.

רק אֵין מִי שֶׁיִּתְּלֶיהָ.

אֲחֻשֵׁב שֶׁאֲנִי דִּלְדִּילֵב וְאֲנִי מוֹצִיא אֶת לְשׁוֹנִי

אולי אני גִּמְלָה.

שֶׁמִּסְפֵּשׁ אֶת הַגִּמְלָה.

שֶׁמִּסְפֵּשׁ לוֹ עוֹד גִּמְלָה שֶׁחֹשֵׁב שֶׁהוּא אֲנִי...

א ז

מִסְבִּיב

וּמִסְבִּיב

וּמִסְבִּיב-סְבִיב,

נוֹסְעִים נוֹסְעִים

וּמַגִּיעִים

סוּף-סוּף קָתֵל-אֶבִּיב.

נ ז ת

קאורי שצעלת,
 קאורי
 נזלת,
 ואורי
 שוכב
 במטה.
 שקכו לו דבך
 מרוקה אל האף
 ופכשו הנזלת
 שקטה.
 קשבו
 שצעלת
 זה קתם-קך
 נזלת, —
 זה קך
 המספלת
 קשבה;
 קל אקד ממשש
 קל אקד
 מתרגש
 ומעיה לו צביטה בישבן.

רוֹפְאִים שֶׁל נִזְלָת.
 רוֹפְאִים
 שֶׁל שַׁעֲלָת.
 הִגִּיעוּ דְּחוּפִים
 וּבְהוֹלִים.

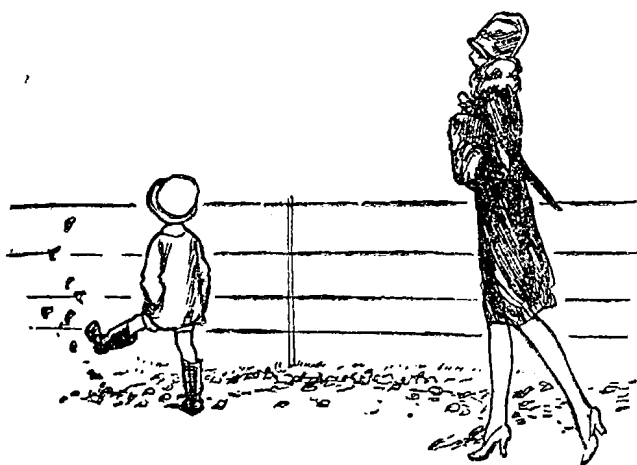
שָׂרָצָה וְנִכְנָסָה
 כְּנוּפִיָּה מִ«הִדְסָה»,
 כְּנוּפִיָּה מִ«קֶפֶת-חֹלִים».
 רָשָׁמוּ לְמִזְכָּר
 תְּרוּסָה לְנִזְכָּר
 שֶׁצָּבָה וְגַם נִתְאַדָּה:
 חָקְרוּ אִם שַׁעֲלָת
 קָדְמָה לְנִזְלָת,
 אוֹ אִם הִנֵּזְלָת
 קָדְמָה.
 צִוּוּ: «קִתּוּשַׁעֲלָת
 נִזְלָת
 הִזְלָה,
 הִדְלָת
 לִפְתָּח מוֹטָב.
 עַד אִם הִמְסַפֵּלָת,
 אֵינָנָה שׁוֹאֵלָת,
 מִתָּר קֶבֶשׁ אֵת
 הַצִּוּ».

קדעו שנוגלת
 נספגת
 קינר
 ששמו אליפלט
 קרב.
 אך היא מסוגלת —
 בדמות של
 עצלת —
 לדיק בזה קי ינר
 סוף-סוף.

• • •

אורי הקיץ לו
 בבקר בבקר
 ואין לו נוגלת פתאם.
 אמנם היא עקמה לו
 אוזני קצת ביקר,
 אך טוב שחלפה בקר היום.

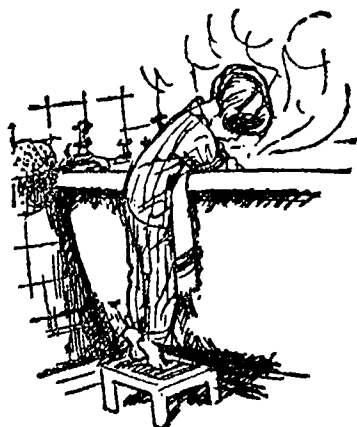
ד ד ד

דודו הוא חבר שלי — זה סוד נורא פּרטי —
נאני תמיד נמצא אתו והוא תמיד אתי,
אם שזה על השלחן ואם שזה מתחת,
בכל מקום שאמצא — אָז הוא אתי בַּיָּמָר.

הו, האבא שלי הוא חכם מכלם
והאמא שלי היא הכי־בְּעוֹלָם
וה"מטפלת" שלי חבבה היא, אולם
אין הם
רואים
אֶת דודו.

דודו מפתט תמיד. לֵמד אֶצְלִי הכל.
ובק שו'מִדְבֵּר מעט יוֹמֵר מִדִּי בְּקוֹל,
ובק שהוא צוֹרֵחַ בְּקוֹהוּ־מִין מִצָּרָח,
עד כי לְהַחֲלִיף אותו אֲנִי תמיד מִכָּרָח.

הו, האבא שלי הוא חכם בעולם
 והאמא שלי מכירה את כלם
 והמטפלת שלי היא ספוס מטפלים.
 אבל אין הם
 יודעים
 את דודו.

דודו בו לאריות בשואתי ביחד.
 דודו עו בנמרים, אינו יודע פחד.
 דודו הוא אמין בסיף, אינו בוכה לשוא...
 מקבר אם, במוקן, נכנס סבון אל תוך ציניו.

הו, האמא שלי הוא הכי-כי משלם
 והאמא שלי היא אסת בעולם
 והמטפלת שלי עולה על כלם,
 אכל אין הם
 שוים
 לדודו.

דודו לא נולד הוא, רק שצקקו הוא קצת,
 וכשנולדים ממחק לי, אנכי אומר מיד:
 "הו, דודו גם רוצה אהד, אן תנו לי נסד שנים".
 נאני אובליטו במקומו, כי יש לו קאב-שנים.

אָני אוֹהב אַת אַבא, אָךְ הוּא תָּמִיד פֿסוק.
 נאָני אוֹהב אַת אַמא, אָךְ הִיא תָּמִיד פֿשוק,
 ״הַמִּטְפֶּלֶת״ לֶסְבֵּק אוֹתִי פֿריקֶה לָרוּץ...

אַבֿי דודו נשָׂאָר דודו נאָין לֹא שׁוּם תּרוּץ.

סרצני דבדבנים

סיט, פקח,

סיף, פקח,

נדל ונדיר
נראש-מוךדים —

ומה-ונג
ומה-נקג
נראש של עיר
או שודדים ?
ומה נוא-המכתבים ומה שוצר גן-החיות ?
ומה מוקיון של קרקסים, שיש לו מין העניות ?
ונה ששר או מנגן ונה שעושה-פלא,
ונה שבפרוסה הוא מסובב ת'הקרוסקה ?
ומה הנה, שמן הכיס מפריח לו יונים,
ונה שזוקין-של-אש שזלם לשמים ?

הו, יש קל-קץ המון דברים להיות ונצטות.
 כמו מספר הסרענים בצץ הדקדקו.

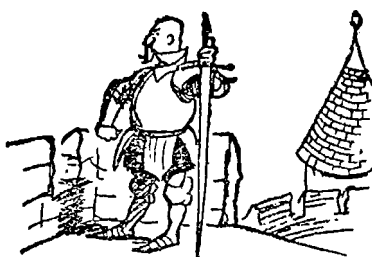
דבר-שיר על האביר מר זק
ששריונהו לא חרב

מכל האבירים שיש.
הכי-חכם הנו מר זק.
הוא להכפיל מקליא עד שש
וקמקו — זה מחזק.
כמו כן משכיל הוא למבר
אגרת לאביר אחר.

לא קם שני לו עוד ואין
 מי שיוכל אליו לשוות.
 כי פרט למה שמצטין
 הוא בצחצוח תרבות.
 למדך גם איך נוהג
 אביר ששריונו חורק.

אם עד היום לא שש אל קרב.
 אין זה בוקא 'פני שקשש
 שמא יצא בשן-ואף.
 אלא ורק מפני שקש
 כי זה בוביו דך לסנ
 מין מם ששני לו אין.

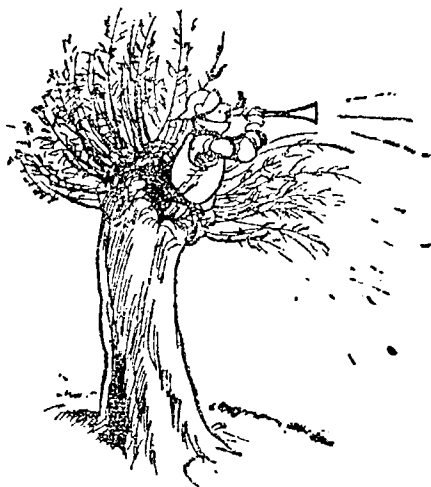

את מבצרו ומגדליו
 הקים על תל (הוא הוא 'תל-דק');
 ובהיות רוחו עליו
 נוצו וסד וממק.
 הוא מתחבא אחר כל קיר
 ומתקנטר עם כל אביר.

אם נתאכרע ובמחוז
 עשה ברכו אביר גודד,
 הנה מר דק נושא בעו
 את שמי בגליו כמפני שר
 ומגדל שחדו המר
 בתצורות וקול שופר.

ויהי היום ולעת מר דק
 רוכץ בין השיחים ונח.
 קלטה אָזנו קול מסתק
 עד שלבו בו נהפך.
 מין קול שיש בו, כמובן.
 די קטרציד ד' אראדן.

זה המשעס, זה התקרון,
 זה המרוק בשריונים,
 זה ובעקר האתרון
 הוליד בו פתע תמהונים:
 «שריון מצק נחלקק
 כשריונו?» תמה מר דק.

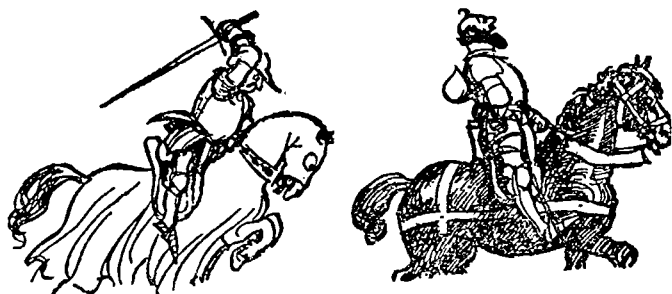
עודו תמה וחושב
 מתשובותיו מקאן אל קאן,
 ובמחוז עבר רוכב
 אפיר-סין, מר עבדקן.
 ושריונו — שמעו מופת —
 אינו חורק, או משרט.

אביריונו זאת ראה
 נחרונו כים גאה.
 שני דוד כנוהו קאן «מר דק
 ששריונהו לא חרק»
 והנה יש — שר ושרון —
 אביר דומה לו בקשרון.

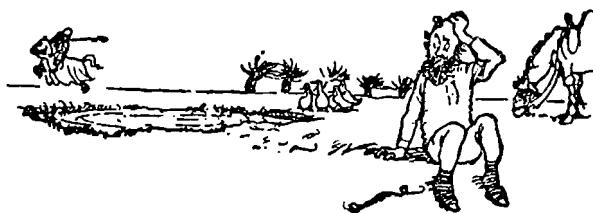
הוא אֵל סוסו הקָּטֵן חֵשׁ
 וְדָרְגָנוּ אֵל זֶהָר רָב,
 לֹא שֶׁם לָבוֹ אִם קֵל הָאִישׁ
 אוֹ אִם קָדְרוּ מְרַבּוֹתָיו,
 וְכֵן בָּקֵשׁ לְדַעַת זֹאת:
 יָדְיוֹ רַפּוֹת הֵן, אוֹ עֲזוֹת?

מִרַּעְדָּקָן עָבַר רוֹכֵב
 וְשִׁיר פָּנָם לְפִי תָמוּ,
 עַתָּה, הוּא פִתְאֹם, הִלָּמֹת אוֹיֵב
 הִלָּמָה בְּאֶמְצַע פְּזוּמוֹ.

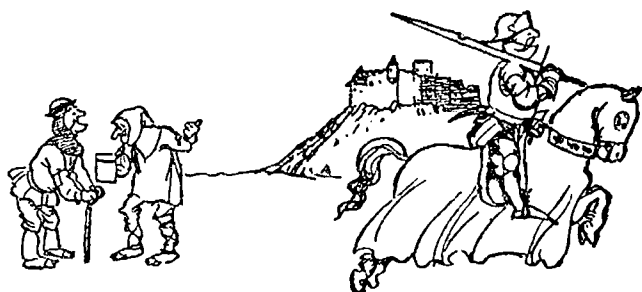
«נדאי רק כעס הוא» קשב
ואט צנח מן האדף.

וכשצנח והתגודד
לחש לו דף האביריון:
«הרשני-נא להתכבד
ולתפשיטך את השריון,
כי בשריונה קצב
דומה אמה, רצי, קצב».

חמש אמות ומחצית
מקום צניחה בר עבדך.
מצא בר דק כמין שולית
ובוהירות (פן מסכן).
על קצות בגליו (פן ירטב),
את השריון טבל היטב.

ומני אז, קצת ירדב.
 אוקרים בני הקחוז עליו:
 "זה האביר הנא מר זק,
 ששריגהו לא חרק".
 על כל שאר גבורותיו
 עוד יתב (אם לא נכתב).

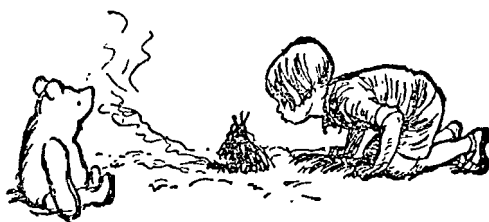

בֵּין הַנּוֹרִיּוֹת

איפהי שמרית?
 ראשה צץ בין הנוריות.
 שם-שם על-יד הפלג,
 צועדת בין הנוריות.
 איפהי שמרית?
 טיִלֶת עם הבחור שלה,
 הלכו לאבוד
 בין הנוריות.

מה-יש לה שם בפנימה, בתוך ראשה הקט?
 קמון של מתשבות יש. גדולות. אחת-אחת.
 מה-יש לה באגרוף שם, מה-יש לה שם בקף?
 זאת אצבעו של אורי, והם הולכים יחדו.

ה פ ח מ י

ישנן לפקמי הרבה מעשיות.

הוא חי לו ביצר,

בזר לו ביצר,

יושב לו ביצר,

בזר לו ביצר.

והשמש קפזות בין העצים.

ו«בקר-טוב» אומרים לו שפנים מתרוצצים.

וטפטטין של טל צליו מתנוצצים...

והירח לו עולה בחשכה.

ולילות לו לוחשות «ליל-מנוחה».

אט-אט צפות אליו ללחוש את הברכה...

והוא יושב וחושב על מה שיודעים

הוא והיצר, שניהם בודדים —

על אביב שפרח ועל סתיו שקמש,

על טל שנטף מצלי האברש.

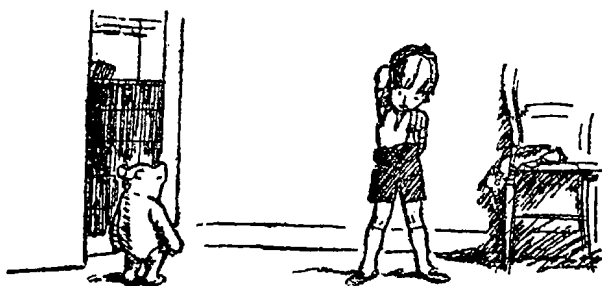
על השלג הצח שהפשיר וגלש...

על כל הדברים שראו בעינם,
 על כל הדברים שישנם ואינם,
 על שמם בחלום
 ונתור חרבלים...

הו, יש לפקמי הרבה מעשיות!
 והוא ביער קר נאנ'אוקב אותו מאד.

אֶבְחַנוּ שְׁנֵינוּ

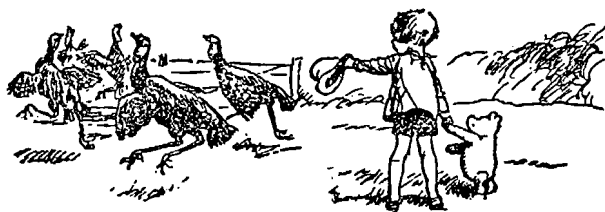
בְּכָל אֲשֶׁר אֵלֶּךְ, אֲנִי מוֹצֵא אֶת פּוּ,
 תְּמִיד זֶה בֶּק פּוּ נֶאֱנִי.
 בְּכָל הַדְּבָרִים הוּא יוֹצֵא הָרָאוּן
 נֶאֱנִי יוֹצֵא בֶּק הַשָּׁנִי.
 וְנוֹסֵף עַל כֵּל אֵלֶּה הוּא «תֵּרַח» כֵּן
 וְגוֹזֵל לִי פֶשׁוּט מִזְמָנִי.
 בֶּק שֶׁלֹּא־כִפַּת לִי כְּרוֹם, כִּי אֲנִי נִהוּא זֶה מִפֶּשׁ כְּמוֹ הוּא נֶאֱנִי.
 בָּמָה זֶה שְׁתִּים כְּפוֹל שֶׁלֹּשׁ?
 שׂוֹאֵל אֶת פּוּ אֶזְכִּי.
 «שְׁתִּים כְּפוֹל שֶׁלֹּשׁ? — עוֹנֶה פּוּ —
 «זֶה אֵינֶנּוּ קָפִי כֹחִי».
 «שְׁתִּים כְּפוֹל שֶׁלֹּשׁ הֵם שֶׁשׁ».
 אֲנִי שָׁח וּמִקְמַט אֶת מִצְחִי...
 «בְּדִיוֹק בֶּן חֲשֶׁבֶתִי» — עוֹנֶה לִי אֹו פּוּ — «זֶה פֶשׁוּט בֶּק פֶּרַח מִמַּחִי»

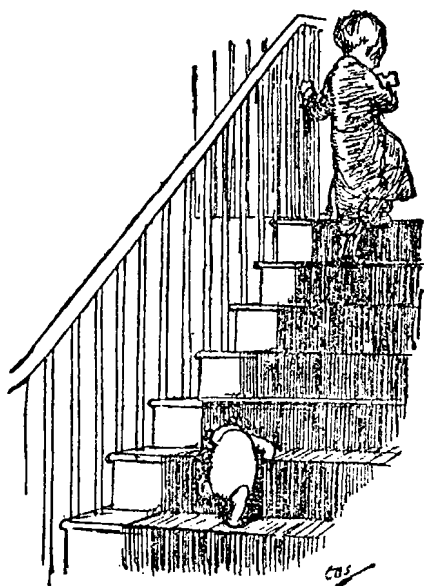
«בא נתפש ברנזים», אמרתי לפו.
 «בא נתפש», עונה פו בקול עז.
 תצינו ת'הכביש וראינו אחד —
 «זהו זה» — אומר פו — «זה ברנז».
 «הן אני הוא שקדם ראיתי אותו» —
 קראתי בקול נרגז.
 «נכון» — משיב פו — «אך אני הוא שקדם אמרתי שזה ברנז».

«בא ונפחיד אותו», שחתי לפו.
 «בא ונפחיד», פו לי שח.
 «אינני פוחד כלל», אמרתי לפו
 ואסתרתי לרו סתם קר!
 והשחתי אותו (ת'הברנז) עד שנס,
 ושנינו קראנו: האח!
 «אני לא נבהלתי כלל» — שח אלי פו — «רק ראני ותיכף ברח».

בקל אשר אלך, אני מוצא את פו.
 תמיד זה רק פו ואני.
 «אייך נחיה» — שאלתי את פו — «אייך נחיה
 האחד בלעדי השני?»
 «אינני יודע» — השיב לי אז פו —
 «ואין זה בכלל ענייני»
 אבל זה לא יקרה, כי אני ואמה, זה טקש כמו אמה ואני».

הַמֶּלֶךְ הַזָּקֵן

לִי סֵפֶר פִּעֵם סָבָא סִפּוּר בְּמֶלֶךְ
 שֶׁהָיָה דִּי חָכָם, אָךְ לֹא דִּי מַמְלָחָה,
 וּמֵרֶב דְּבָרִים שְׁנֹסָה לַעֲשׂוֹת,
 לֹא עָשָׂה שׁוּם דְּבָר שֶׁבָקַשׁ לְנִסּוֹת.
 בְּשִׁבְתּוֹ עָלֵי אֵי, עִם סְבִיעַת מִפְרָשֵׁי,

נתעופף מוכדו

ובצר לו יצא שם לצוד צפרים.
או לדוג דג, או צב, במספר בספרים.

אך בינתיים נזכר (זכרון מזין)
שזקוק הוא למים (כלומר: מעין)
והחליט כי יצוד (אם ימצא רק) יחדו:
מרגל (למכרותא) וצו (לחלב).

וּלְמַצֵּן תְּהִי קִרְאוֹ קוֹרֵת-בֵּג.
 יִחַפֵּשׁ לוֹ בִּקְתָּהּ בְּלִשְׁתִּי, בְּמִנְהָג.
 עִם מִין-דִּלְת-חֹרֶקֶת (סִיּוֹת יֵשׁ בְּאִיו...)
 וּמִנְעוּל (פֶּן יִתְלַף אוֹתוֹ שֶׁבֶט פָּרְאִי).

רֹאשׁוֹנָה (פֶּן הִחְלִיט) שֶׁם לְדֹיג פָּנִיו,
 אֶךְ הַפְסִיק, כִּי הִשְׁמֵשׁ סִנּוֹר אֶת עֵינָיו.

אִז הִחְלִיט (שׁוֹב הִחְלִיט) שֶׁכִּנְגֵד סִנּוֹר
 הוּא זָקוּק לְמַגְבַּעַת (עִם אֵל וְאִרְוֹר).

ובעוד הוא מתקין לו מגפעת, קשב:
 »הן גופי מתמונג פה מקוש משרב,
 אין פה מה להפסד, כבר אקרו חכמים:
 בין מגפעת למים — המים קודמים».

אך קסמע שנה מחשבתו: »הו, אלי,
 מה-בודד אנכי ומה רע גורלי...»
 ופתח יוקנו ובחרט חופז
 בו לשם: »יש למצוא פתנגל, כלומר צו».

ובטרם תוסיצ קעז נכחו
 הנה שוב הקריק בעיון במחו:
 "יש לברם מקאן ודרושה לי ספינה,
 טוב, אמא, אם אתקין לי מפרש ראשונה".

הוא החל במפרש. ובעודו מקצק.
 בעיון גאונני וחדש בו דוק:
 "נען פרא האי ויושקיו אוכלי-איש,
 שמא טוב אם אשב בבקמה ואתריש".

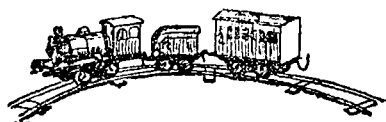

בן ישוב ונשוב... והנה במפרש
 ואזן בבקמה וחקר במקנס
 ובהמךגל וקעו, בספינה...
 אך נסוג מן טחליט מי בתור ראשונה.

וסופו של ספור: לא צָשָׁה בִּלְ דָּבָר.
 בַּק רָפֵס לוֹ בַּחוּל וְהִתְקַס בְּסוּדָר:
 לִי נִדְמָה שֶׁנִּהְיָ מְנַהֵג-בֵּישׁ וְנוֹאֵל.
 אֶפְעָלָיו שֶׁהָאִיר מָזְלוֹ — וְנִצָּל.

ה מ ה ג ד ס

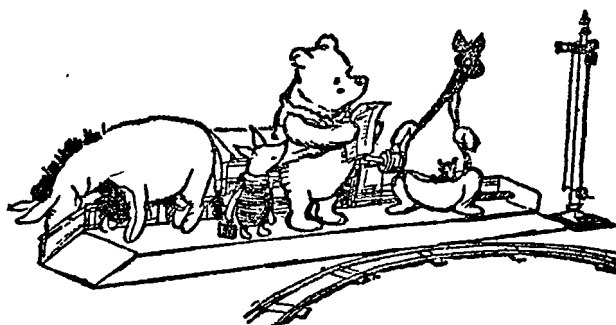

שיבר לו הפשם!
 כלי לא אקפת די.
 יש לי רכבת
 וסוב ונתמד די.
 יש לי רכבת,
 כזאת, מסתובבת,
 עם קפיץ מלפנים
 שמושך מאחור
 אנרצה אופנים,
 שבכל אחד חור
 ובחור ציר ארץ.
 שמספר ומריץ

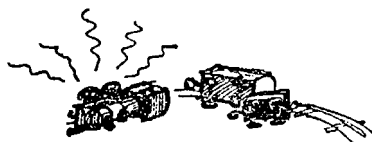
מין של קפיץ ומין שרוף
 אל מין שרוף ומין קפיץ.

ואם זו הנקלה
 והשדוד מסמך.
 אז נראה נחל
 והכל מתהפך.
 וכשכבר מתקנים
 מכרחים שוב לחזור.
 כי במקום קנים
 זה מושך לאחור...

זהו מה שעושים
 בשהנשם דולף.
 רק חבל שמנסים
 וזה לא מסתובב.

סוף המסע

אורי. קאן זה, קאנה זה אורי?
יבק קצת קספס צל הקר.
לצללות עד אפוא שמחר.
עד אפוא שהגכה נגמר.
אומר אורי.

ער מה ומדוע תלך שמה, אורי?
אין מה לראות שם בקל?
או מה תצפה שם מעל?
«אני צריך שוב לקאן נחסל».

אומר אורי.

פֶּרֶה שֶׁ לֵב

לִי בָאֵמֶת קָרָה לִי
 לִהְיוֹת מִיֵּן לֵב שְׁחוּר,
 אֲזִי בָכָר לֹא־כֶפֶת הָיָה לִי
 אִם שָׁלֵג נֶשׂ אִם אוֹ כְּפוּר;
 וְלֹא הָיָה מְצַנֵּן לִי
 אִם כְּפוּר אוֹ שָׁלֵג רָב,
 וְהִיטִי מִתְּפִרֹּן לִי
 קֶלֶב בְּפִרוּקִיוֹ

נצלים של פרנה ומעילים של פרוות,
 פרנה למכנסים, פרנה למגבעות,
 פרנה לקל בתי-יד, כיסוד שמי פרנים,
 ולבגלי פרוות, קלומר עוד זוג פיגמים.
 ועל בלם-בלם פרנת פנים נעלה,
 וכה מפרנו אשכב לי כל החרף.

ח ש ב ו

מִצָּאתִי חֲפֹשִׁית, חֲפֹשׁ זָכָר, מֵאָה אָחוֹז.
 קִרְאתִי לוֹ מִשְׁבּוֹ וְהוּא עָנָה לִי בְחֻשְׁבוֹ.
 סִגְרָתִּיו בְּתוֹךְ קַפְסָה-שֶׁל-גִּפְרוּרִים, שִׁיהִיָּה מְנַח.
 אֵץ נִמְטָקֶלֶת, הִיא פְתָקָה —

בְּלוֹמַר פְּתָקָה אֵת הַקַּפְסָה —

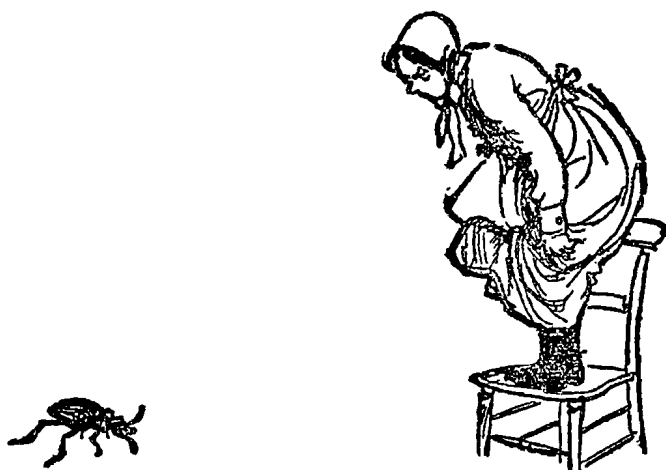
בְּלוֹמַר אֵת הַקַּפְסָה פְּתָקָה —

וּמִסְשְׁבּוֹ בָּרַח.

היא'מרת שנסקלה סעות, שלא אטיל בה חשד,
היא'מרת שרצתה גפרור, שזה נסמח לקד,
היא'מרת שמצער אותה — נאנדיקא סאמין,
אף מי יודע אם אמצא חפוש בנהו-מין?

היא'מרת שבורא-חבל, אף אין להצטער,
'פני שבגן נמצא חפוש יפה הרבה יותר,
אם רק נקריב את הקפסה לחור שהוא עושה
ואם נכתב חפוש באות גדולה על המכסה.

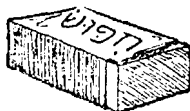
נסינו כל מקום את הספבו שלי לקוש,
צשינו רצשים שהספבו רגיל לרעש,
פתאם ראינו חור שם וצנחתיו: «הוי, נרוצה»
ושצרו-נא: מן החור — מספבו נצא החוזה.

זה הוא, זה המשוב, אני מוכן להתקרב!
הוא התבונן בפחד, אך בקל-זאת התקרב

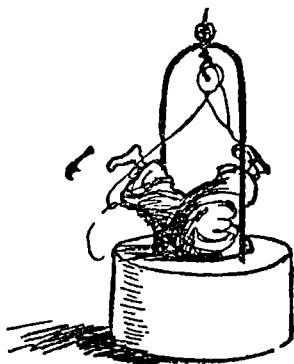

והתנצל במין פרוציון משבוי וחשוד:
«תסלח לי שיצאתי קצת מבלי לטל רשות».

מאז גם המטפלת והירה כבר ומנסה
והיא כותבת בברור תפוש על קל קפסה,
נאנחנו ידידים טובים מאז קל הימים,
פני שקשה מאד למצא משוב קוה-מין.

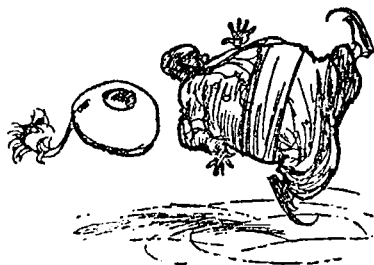

חרוזו של הקיסר

למלך שוּעֵר
(שְׁהִיָּה גַם קִיסָר)
הָיָה מִיַּן חֲרוּז
מִזְמָן וּמִתְקָן.
עַתָּה הִסְמִיק מְבוֹשָׁה
בְּפָנָיו וְאוֹ אִשָּׁה,
אוֹ עַמֵּד מִלְּוֹוֹ
שְׁעוֹנוֹ הַדִּיקָנוֹ
אוֹ רֹאשׁוֹ נִסְתַּחֲרַר
וְנִסַּל לְבָאֵר.

אוֹ נֹאמֵר — עֶסֶק בִּיש —
אִם הִחְלִיק וּמָעֵד,
אוֹ לְעַתָּה מַעְאָ חוּט
בְּדִיסַת הַמַּלְכוּת —
(וְהוּא קוֹרֶה לְדָל אִישׁ) —
אוֹ מַקְרָה אַחֵר קָטָן.

הה, בתקף רוח צו
 את המלך אי-אז,
 או לצת רוח כע הקהילו,
 הוא קמש וקאט
 — צד השב לו קצט —
 את קרוז-הקלאים אשר לו:
 שש פי שש—שלישים ושש,
 מקפילים פי שבע,
 ונסח
 את כל הסף
 ומלקו לרבע.
 סד פי סד הוא סד בקדו.
 הקסילו פי תרי,
 וספח
 עוד תלת לסף —
 היא שצת ספה.

אם רחץ וגחץ
 שריונו המשוץ
 נחשכח המלכה
 צמילן בו קתת;
 או דוקא מפיו
 שנוצד קסיון —
 הגשים יומילדת
 שיו פקטבת;
 או נאמר ששרח
 בקתמו על מסקן
 ופלט מין זהוק
 שאינו לענין;
 או נגיד שנקשל
 והקתר נפל
 והתחיל מתגלגל
 אל קצוי הענין.

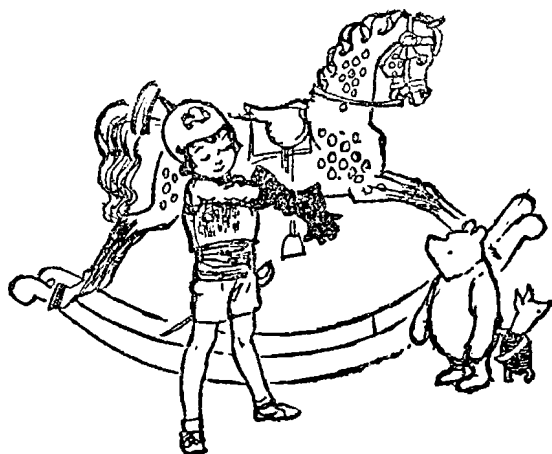

הה, בתלך רום עז
 את המלך אי-אז
 אז בנדת עליו רום זר,
 הוא למש ולמש
 — עד השב לו ממש —
 את תריו-המלאים הנספר :

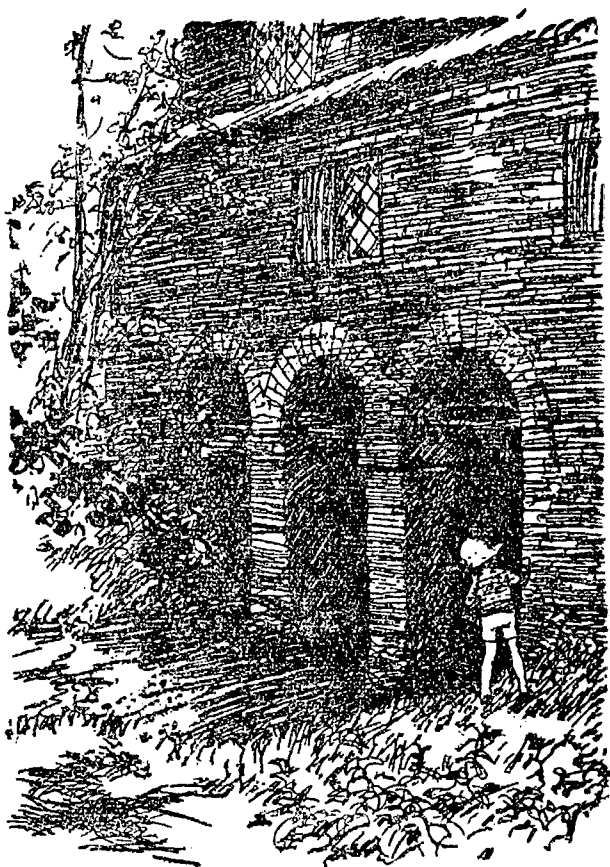
חד פי חד — שלשים נשש
 הכפילים פי שבע,
 ונפתח
 את כל הפך
 ונסקו לרבע.
 שש פי שש הם חד גלגד,
 הכפילו פי תרי,
 ונספח
 עוד תלת לסף
 היא שצת הנהה.

אביר משרין

יש לי שריון אבירים חללק
 ואני מתלבש בו אדיר וחקוק;
 ויוצא לחפש קל מיני צלילות,
 להרביץ תרביצים, להציל הצלות,
 לשחרר מן הפלא בחרב מוחצת
 וללחם ולדקר את סיות-התפוצצות.
 אבל יש קצמים בשהקרב מתלקם,
 שגם למפלצת אנ'נותן לנצחם...
 אבל אז אנ'מתליט התלקטה נמרצת:
 לא כדאי לרחם, סוף-סוף זאת היא מפלצת.

אַז בראר אַתִּי

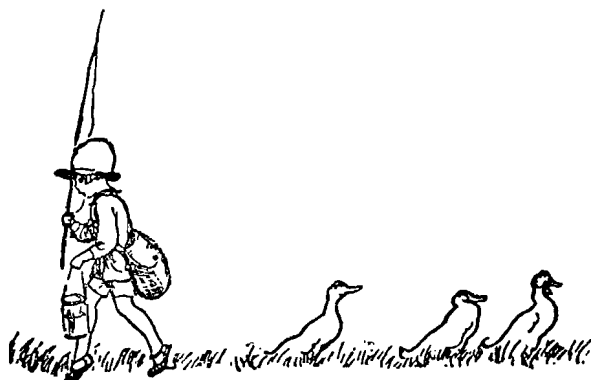
הנסל צונן ופשמש דילקת...
שומעים אַת היום קשעומדים בשקט!
ושמונה קלבלבים יש בקפר הנקמד —
וראימי פיל שם עם רק יד אחת!

יכל אַקד שח: «רוץ פעוט»
(רוץ פעוט, רוץ פעוט!)
קלם קך אומרים: «אין לי זמן, רוץ קבד, פעוטי!»
קל אַקד שח: «רוץ ילדון!
זהו, קך-קך, חמודון!»
אַז אם אנ'קנה חמודון, אַז קמה מילא רצים אַתיו

הרום נושכ וזנן בשמים...
וגלגל מסתובב בטחנת המים!
וראימי מין זבוב שעבד בזנרת —
נאני יורכ איך מתחבאת חפרפרת!

אַקל קל אַקד שח: «רוץ פעוט»
(רוץ פעוט, רוץ פעוט!)
קלם קך אומרים: «כן, חמוד!» ולא 'כפת קהם סתם.
קל אַקד שח: «אל תביט בי,
לי אין זמן, אף אפה רוץ, «סביבי»!
אַז אם אנ'קנה מין «סביבי» אַז קמה קם לא באים גם!

על שפת האגם

אני צד.

שלא יבוא אף־סד, שלא יבִקֵּבֵל תִּמְחֵם!
אינכם רואים כִּלְל שֶׁהֵדָג הוּא עוֹד יְכוּל אוֹלֵי לְשִׁמְעַ?

הוא מאמין שאני משחק בחוט, הוא מאמין;
הוא חושב שאנימין מצחיק מסִבֵּן־הוֹרִמִין.

וְהוּא לֹא יוֹדֵעַ שֶׁנֶחֱמַד לִי, —

הוא לא יוֹדֵעַ שֶׁאֲנִי צָד לִי.

אֲבָל וְהוּא שֶׁאֲנִי עוֹשֶׂה פֹה —

צָד.

לא, י'לא נכון, א'נ'לא צ'ד ד'נים.
 א'נ'תופש קטאות.
 לא ד'השתצל, א'מרת'י, לא ד'תקרבו
 ה'קטאות שונאות שמישהו מתקרב.
 חושבות שאני מין שיח או מין צמח בינוני;
 חושבות שנהו מישהו, א'כל ב'אמת נ'ה'אני.
 והן לא יודעות שאני יכול ד'תפס,
 ואם הן לא רוצות, א'ז א'נ'יכול ד'קעס.
 ב'עד ש'זהו מה שאני רוצה מאד —
 ד'תפס קטאות.

השחרנגלֶת הקטנה

מר ברקבין וברקבר
וברשבֶלֶת אֶלְקָנָה —
הם שְׁלִישִׁית בְּנֵי־אָבִיר
גְּבֶרֶת־נִית וְאִיתָנָה —
נִצְאוּ יַחַד לְרֹדֶף אַחֵר
הַשְּׁמֶרֶן־גֶּלֶת הַקֶּטְנָה.

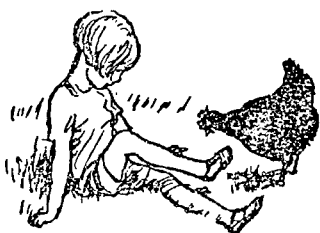
היא נָצָה בְּמוֹרֵד הָהָר
וְהֵם אֶחָדָה בְּמִדְרוֹן;
רֹאשׁוֹן רֹדֶף לוֹ בְּרֶקֶבֶר
וּבְרֶשֶׁבֶלֶת הָאֶחָדוֹן.
יִשְׁבְּתִי לִי שָׁם בַּחֲרֻשָּׁה
וְהִתְבּוֹנְנָתִי, אֶלְצִי,
אֵיךְ הִיא נִמְלָטֶת עַל נַפְשָׁהּ
וּבְמִהֲרָת רֹיץ אֲצִי.

השחרנגלעט הקטנה
אמרה «שלום» לי במבוכה.
צניתי לה למסכה
והיא השיבה: «בה-שלומך»
מששכך רוקה ונח
שאיתי לה: «מה הנדבר?»
מדוע הם רודפים אותך,
אותם שלשה בני-אכרז?
«זה רק מפניש אין בידימך...»
כך צנתה בניד-נוצה —
«וזה מפניש הם רוציםמך...»
שאטיר להם ביצה.
לא אטיר ואתאפק;
אכל אפלו מלכים הם,
לא אטיר, כי פרקחים הם,
אם אטיר — אטיר ספק.

יאניני מלך בארמון
 ואין לי כתר וצרות,
 אף מטפס אני המון
 על העצים והגדרות.
 או שקופץ אני קפיצה,
 או שמשחק לי בסנה,
 הטיילי לי, אפוא, ביצה,
 השטרנגלית הקטנה.
 השטרנגלית שאלה:
 «מה תשקל לי זקקה
 נאמר, קננד הטלה
 של שתי ביצים (צם הקלפה)»

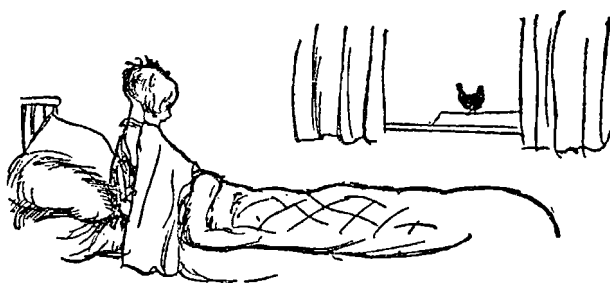

«ביצה אחת (אכל קשה!)
 תספיק לי. וקננד החוב,
 אחזיר לך ק.בבקשה,
 וק.מה-ש'לומך' וק.בקר-טוב,
 אתפש לך ובוב. אקטף לך ציץ
 וגם ארשה לך להציץ
 בקריטתי עוד הנצצה —
 אם רק תטיילי לי ביצה.»

היא אף השיבה לי: «בוב!
 לא מסגנן אותי בקלף

לא, מה-שלומץ, לא, בקר-טוב,
 או סתם קשקוש אחר... אבד...
 אני אטיל לך ביצה,
 בתנאי (ובלי כל חרטה)
 אם רק תרשה לי הצצה
 ברגלך ששקטה.

הראיתי לך את השרוט —
 ממש איפה שזה קרה —
 והיא נגעה בו ברכות
 בקצה הנסתר-החלל.
 «תריטה אינה כואבת אם
 לספר צד עשר גש יכלת —
 ועכשו — אל הביצים».
 כן אמרה השחרנגלת.

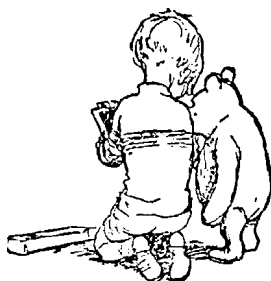
קשאקיץ למחרת,
 בטרם מערשי אגיתה,
 אראה צל שלקני הקט
 את הביצה אשר הבטיחה.

אפילו אם אני חיל,
 אפילו אם רובה היה לי,
 לא יסבן שיהיה בקל
 יותר נפלא משנפלא לי.

מר ברקצין וברקער
 וברשבלת אלקנה —
 אָמרו שלשם אותו דבר
 לשחרנגלת הקטנה:
 "גמשי יוצאת מאד אחר
 ביצה של שקנני".

אכל השחרנגלת צסקה מאד מאד,
 פן, פן, השחרנגלת צסקה מאד מאד,
 ברור, השחרנגלת צסוקה מאד מאד...
 בהסלת ביצה למצני!

ה? ד י ד

גש קל מיני קאָה ברנשים מטפשים
 ששואלים תי שאלות, או-סתם קשקושים:
 מי זה? מי זאת? או מה-זקן הנה לאחיסמך
 ואם לא אענה להם, אז הם קוראים לי גמך.
 אז התלמשת לי עם פו, כי פו שלי פקח
 והוא אומר לי: «שב ושתק ונתן לי לתובס».
 כך הוא תמיד מציל אותי יותר משקויתי
 אם טוב ענה — אז טוב,
 אם לא —
 אז לא אני עניתי

הַיִּית נִלְדָּה טוֹבָה?

זֶה נֹרָא מְגֻחֵף שְׂאוּמְרִים לִי תָמִיד:

«הַיִּית נִלְדָּה טוֹבָה?»

«הַיִּית נִלְדָּה טוֹבָה?»

הַגִּידוּ וְשׁוּב הֵם חוֹזְרִים לְהַגִּיד:

«הַיִּית נִלְדָּה טוֹבָה?»

«הַיִּית נִלְדָּה טוֹבָה?»

אִם הִלַכְתִּי יוֹמוֹלָדָת, אוּ נִשְׁתִּי לְמִקֵּר,

אִם 'סִתְּוֹבְכְתִי לִי סֶתֶם-כָּכָה, אוּ שְׁסִקְתִּי בְּכִכֵּר,

אוּ שְׂבִאֲתִי מִבֵּית־סֶפֶר, אוּ הִיִּיתִי עֲצוּבָה,

מָה שָׁלָא עָשִׂיתִי, זֹאת תָּמִיד אוֹתָה תְּגוּבָה:

«אָז מָה?»

הַיִּית נִלְדָּה טוֹבָה?»

זה קורה לי בסוף יום-שני-חפץ תמיד:
 «היית נלדה טובה?»
 «היית נלדה טובה?»
 הם ממש מתמים לבואי, קהניד:
 «היית נלדה טובה?»
 «היית נלדה טובה?»

וכי מה הם חושבים להם שם שששיתי?
 איך רצה להיות כשארפם לא הייתי?
 ולו בן הייתי, הייתי מודה?
 אז מה מנדנדים לי הדוד ודודה?
 ולמה לשאול ולשאול בלי מדה:
 «יובכן, יקירה, יבבן אהובה,
 היית נלדה טובה?»

ה ר ה ר

אם הייתי דן ודן היה אני.
 כי אז מלאו לו שש ולי שלש שנים.
 אם דן היה אני נאני הייתי דן.
 כי אז את מקנסי לא לבשתי אני.

הַמֶּלֶךְ יוֹצֵדֵק וּפּוֹשֵׁט-הַיָּד

על יוצדק הקם, המלך טוב-הלב,
ישנו ספור אחר, שאספרו הפעם.
תמיד תשקתי לי ועוד אני חושב,
שהספור הזה — אם לספרו היטב —
צריך להאמר, צריך להקטב
בשיר נחרונים העשויים בטעם.
כיון שאין אחר כותב זאת במקומי,
תחזקתי, על כן, לכתב זאת בעצמי.

הַמֶּלֶךְ יוֹצֵדֵק
צָנָה אֶת יוֹצֵצוֹ,
(הוא יהוה הגא,
אשר על המרדק):
»מהר אל הפשפש,
חיש רוצה, רוצה, רוך,
מהר אל הפשפש
וראה מי הדופק.

אולי צשיר הוא זה
מגדות מדבר-ערב,
נושא לי סנסים,
ברקת וְשִׁנְהָבוֹ
אולי זה פושט-יד
נגז וְנוֹדֵד,
נושא לי במיחד
בר מים מהחמק.

אף יהורם השר,
 הגא והמקור,
 צסק מלוא גרובו הקולני:
 "פחדתי אותך, מלכי הצדק,
 באמונה, ולעת הנה זה דין נחרץ —
 הלכתי לפעמים... אף לא הייתי רץ!
 קרוץ! לא! קעוץ! לא! לא אני!"

המלך יוצדק
 צנה את יוצצו
 (הוא יהורם הגא,
 אשר על המרפק):
 "מהר אל הפשפש,
 חיש לכה, לכה, לך,
 מהר אל הפשפש
 וראה מי הדופק."

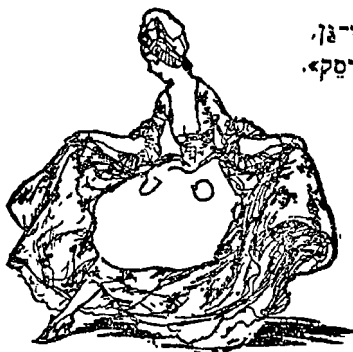
אולי זה צדקן.
 קבד-חטם — רב-חובל,
 נושא לי תבת-פז
 וכל אבקת רובל;
 אוצי זה יחקן
 קל-דעת ופרוס-על,
 שצד לי במעופון
 יוני-קר לשחק.

אך יהורם טשר,
 הגא ומגמק,
 צסק מלוא גרונו הקולני:
 «מלכי, הן הברתני, איני עקשן במוש,
 בקר חלונות רבים פתחתי בלי חשש,
 אך לא לפי כבודי הוא לפתח סהם פשקש,
 חליקה! לעולם לא! לא אני!»

המלך יוצדק
 צנה את יוצצו
 (הוא יהורם הגא
 אשר על המרמק):
 «פתח את החלון,
 חיש צקה, צך ופתח,
 פתח את החלון
 וראה מי הדופק.

אולי זו עקמת-סן
 אשר קרקה הלום,
 אם לשחר פני-מלך,
 או סתם לומר שלום,
 אולי הם ילדים
 יפים ונחמודים,
 נושאים לי שרטי-גן,
 או תות, או אפרסק.

אך יחורם השחר,
 הנא ונמקור,
 צחק קלוא גדונו הקולני:
 «מלכי, אעבדך עד מז, יומם וליל —
 אך כיוצא-המלך ולא כמרגל.
 קבלש מחלונות? לא! ישמרני אלו
 קליקה! לעולם לא! לא אני!»

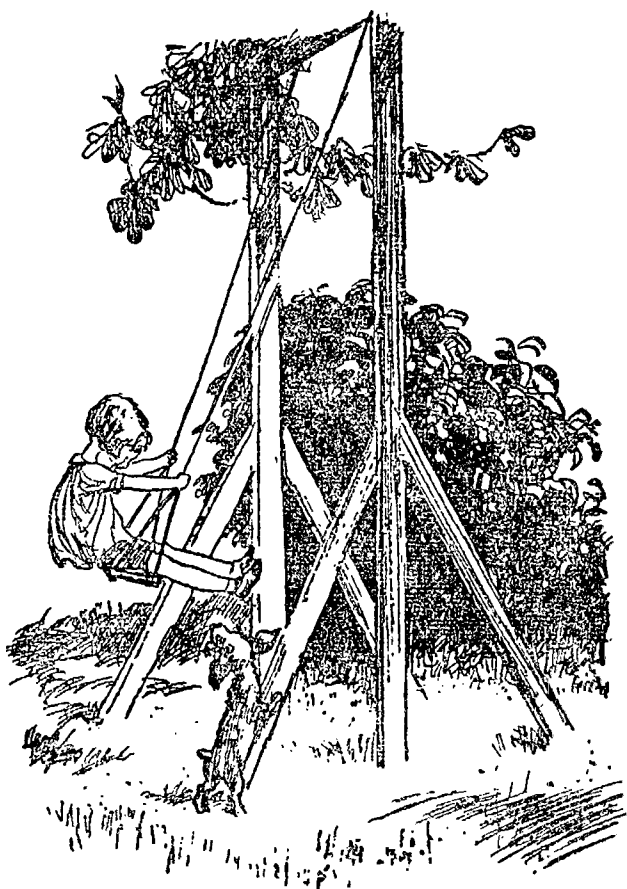
המלך יוצדק
הביט ביוצצו.
(הוא יהורם הנא.
אשר על המרבק);
הוא לא אמר דבר
לשר, ובצעמו
קש אל הפשפש
לראות מי הדופק.
הוא לא מצא עשיר
מירמתי צר.
לא כב-חוקלים גקשה.
קבד-עין ובד-אף
לא עלמת-חן פמה.
עם לחי אדמה;
בק פושט-יד מסבן.
שצקלונהו ריק.

המלך יוצדק
הביט בו בקבצן
ונצטחק בצחוק כצמני;
השה אותו פנים, השה אותו אחר,
וכך אמר: «ברנש, אתה ממש גבור
קום-נא. אמא, השלך את יוצצי לבור,
וקח את מקומו בארמוני».

על יוֹצֵדֵק הָרֶם, הַמֵּלֶךְ טוֹב-הַלֵּב
 עוד יִסְפֹּר נִדְאֵי הַשָּׁמַיִם וְהָעָרִיב
 זֶה הַסֵּשׁוּר, שָׁבוּ קוֹלָע וְנוֹקֵב
 מוֹסֵר-הַשָּׂפֵל כְּפוּר וּמִמְלֶכֶת מְמַלְחָה.
 הַשָּׂפֵל רָאשׁוֹן: «אִם טוֹב הוּא גוֹרְלִי, אוֹ רָע,

וְדַבֵּר-הַמַּטְלָה לְשִׁרְתִּי יִקְרָא,
 אֶף פָּעַם אֶל תַּסֵּג, אֶף פָּעַם אֶל תִּירָא
 מִלְּצִית אֶל צו, אִם גַּם אֵינִי נִרְאָה לָךְ».
 הַשָּׂפֵל שָׁנִי (אִם כִּי אֵינִי בֶרֶתְלֶךְ דִּי):
 «לָךְ בִּבְצֹן וְדָךְ רָצוּי מְאֹד וּבְדָאֵי
 שְׂמָא לְהַתְנָאשׁ, כִּי מִי יִגִּיד, אוֹלֵי
 עֲתִיד הוּא יוֹם אֶחָד לְהִיּוֹת יוֹצֵץ-הַמֵּלֶךְ».

ב ב ד נ ד ה

הנבגדות עולות עולות
עד ה — עד השמים.
אני הוא מלך השדות
ובחלי המים.
ולי סיצת תחסידות
וקאנה השקה
הנבגדות עולות עולות...
ויורדות קמטה.

עֵבֶר שִׁיר זֶה בְּרוּר

אַיִלָּה (היא אַיִלָּת)

אַמְרָה לְמַטְפֵּלֶת:

»הַגִּידִי-נָא לִי, אֵיךְ הִתְחִיל אֵדְנִי?

הֵלֵא הוּא, סוּף-בֶּל-סוּף, בְּבָר נִבְרָא לְפָנַי

וְלִפְנֵי אֲבָא-אֵמָא וְסִתָּם-בֶּל-אַדָּם,

אִז מִי זֶה בָּרָא אוֹתוֹ בֶּל-בָּךְ מִקֶּדֶם?»

שֶׁאֵלָה הַמַּטְפֵּלֶת: «לֹא-מִי לָךְ בָּצֵת?»

עֲנָתָה אֵיִלָּה: «בֵּן, אֵת בֶּל הָאֵמָת.»

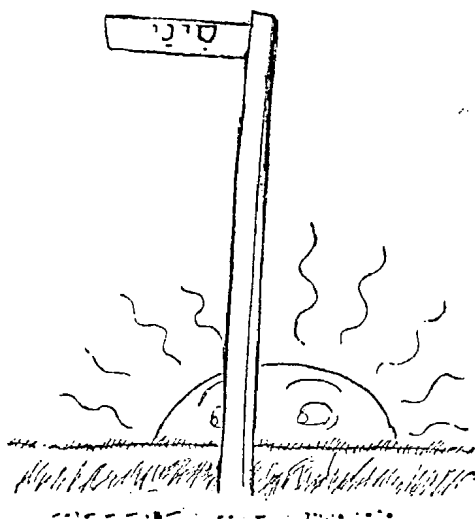
פִּתְבִּלָּה הַמַּטְפֵּלֶת עֲסָצָף וְאִישׁוֹן

וְאַמְרָה: «סוּב, יִסָּה, אֵךְ בָּצֵת יֵשׁ לִישׁוֹן.»

אַיִלָּה (זאת מְלַמֶּדָּה)

מִקְנִית תְּכַנְנָה לָהּ:

לְרוּץ בְּמִדְיָה מִנִּי דָן צֵד סִינִי

וְלָבֵר בְּדִיוֹק אֵיךְ הִתְחִיל אֲדֹנִי.
 הִיא הַשְׂמִימָה מִקֶּדֶם וְנִצָּאָה רוֹץ וְשׁוֹב
 קָמַפֵּשׁ מִיָּשָׁהּ מִכְבֵּד וְתִשׁוּבָה;
 וּבַעֲדָה מִבִּיטָה כֹּה נֹכַח וּמִתְפַּשֶּׁת,
 דָּפָקָה בְּדִלְתוֹ שֶׁל יוֹשֵׁב-רֹאשׁ הַכְּנֶסֶת:
 «סְלִיחָה, קְבוֹר הַיּוֹר, הַנִּבְעָת אוֹלֵי
 אֵיךְ בְּמַקְרָה הִתְחִיל אֲדֹנִי?»

היור לא פנה (הוא הכין און גאום!).
 אף מבצר לעילון הדקדק ופגום
 צץ פרצוף השוצר השמן בקשות:
 «מי תבע קך כל זה בראשך השעים?»

אילה (היא אילת) קורה קביתה
 ומצאה במשה את יצל בביתה.
 «יצל», בן אברה, «מהרי, אין לי סנאי!
 ספרי לי מיד איך התחיל אדניו»
 ויצל, אף שקצת התקשתה בדקדוק,
 פנתה, כרגיל, בשרוק וחרוק.

מה שפנתה — לתכחיש לא אהינה —
 אינני מבין, אף אילת הבינה.
 «הו», אברה, «זהו, אפוא, הספור!
 תודה קך, יצל, עכשיו זה ברור.»

טוב ורע

היה היו אי-שם, בתוך היער, שנים-לב.
אחד היה לב רע והמשנהו היה טוב.
הטוב למד חשבון: כמה זה שנים-כפול-חד.
הרע היה בטלן שלם, עם שכל בקל-לא-חד.

הם גרו בתוך צץ בקיץ, שפרש צלו.
והאחד היה לב טוב והמשנהו לא.
הטוב למד חשבון: כמה זה שנים-כפול-שנים.
הרע היה רשקן-נורא: קרע ת'המכנסים.

הם גרו במערה בשחרף הארץ.
והם צשו ולא צשו תמיד מה שצריך.
הלב הטוב שגן כמה זה שנים-כפול-תלת.
הרע היה צעקן-עקש ומאומה לא למד.

הם גרו בתוך יער עם דוכה טובת-לרב
 והאחד היה צימן והמשנהו לאו.
 הדב הטוב תרגל כמה זה תרי-כפול-ארבע.
 אך המשנהו התבטל בלי סוף ובלי סבה.

ואז קרה מה שקרה (כאשר יקרה לרב)
 שהקטוב הפך לרע והלרע לטוב.
 כי עת שהקטוב נקמל עם שנים-כפול-שש,
 הצליח הלרע בינתיים קצת להתאושש.

וכשהטוב היה סבוך בשנים-כפול-שנים,
 אץ המשנהו ותמן עצמו ת'המכנסים;
 ובתאבק הדב הטוב בשנים-כפול-חד,
 רכס בינתיים המשנהו מכנסיו לקד.

סימנו פה את ספורנו ונאמר אמן.
 יש בנדאי מוסר-השכל בו. אבל גם אם אין,
 על כל פנים שני הדברים הקלו הם רעינו
 ואם תרצו אפשר לומר שהם דומים לשנינו:
 גם קריסטופר זוכר בבר שנים-בהל-שש בעת...
 ואנכי מתמיד לשלם אי מנח העט.

* משום כך קמתי את הנ"ל בעפרון.

ט י ו ל ב ק ר

בשרומי נאני קטילים יד-בד,
 אנהנו מדברים רק בין שנינו בלעד.
 אל איד ועל מה שנעשה בינמם
 בשנהיה בני ארבעים ושמם.

וקשסוף-סוף קה2טנו לעשות. קטשע:
 קנפס פדור או קרוץ עם גלגל,
 או קנצע עם רוטי על האופנים, —
 אז אנחנו עושים ת'זה אחרקצהרים.

ש י ר ע ר ש

לאורי הקטן
 יש עשר אצבעות,
 ועשר אצבעות
 לאורי הקטן.
 והוא הולך אמן
 קצן שהן הולכות,
 וקצן שהן הולכות
 גם הוא הולך אמן.

לאורי הקטן
 עינים קהלות,
 עינים קהלות
 לאורי הקטן.
 והוא בוכה אמן
 רק קשהן בוכות,
 וקשהן בוכות
 גם הוא בוכה אמן.

לאורי הקטן
 יש ראש קנה אדמון,
 וראש קנה אדמון
 לאורי הקטן.
 ונה הראש ראשון
 שוכב אתו לישון.
 הו, נוקה, ראש ראשון
 של אורי הקטן.

גִּשְׁמֵם בְּחַדְיוֹן

שְׁמִי טַפּוֹת הַגֶּשֶׁם לִי הֵן,
מִסַּפּוֹת אֶל חַדְיוֹנִי הֵן.

נֶאֱנִי מִבֵּיט בְּךָ דָּד:
מִי מִהֵן פֶּה תִּנְצַח.

לְשִׁמְיֶיךָ שְׁמוֹת נִמְתִּי,
רוּחַ-מְרִימִים לָהֶן קִרְאתִי.

הַעֲקֵר: חֶשׁוֹב נוֹרָא
מִי מִקְדִּים לְמַעֲרָה.

הַשָּׂפָה הַמְרִימִית
לֹא אֶכְפַּת לִי שֶׁמֶסְסִיד.

שְׁנֵי שְׁהַטְפָּנֶת רוּחִי
לֹא רָגִילָה בַּמַּחְרוֹת הַיָּא.

הַפְרִימִים הַזֹּאתֶהֱי וְזֶה:
רוּחַ נִקְצָאת עוֹד בְּרָחוֹב מִזֹּאתֶה.

רוּחַ בְּבֵר סוּף-סוּף וְזֶה גַם.
אֶבֶל רָצָה הַמְרִימִים.

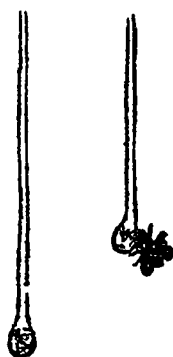
רוּחַ הַזֹּאתֶהֱי מִמֶּהֱרֶת.
הַמְרִימִים שְׁתֵּאֵם עוֹצֶרֶת.

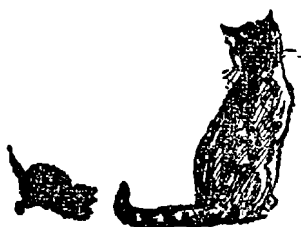
הַמְרִימִים שְׁגָשָׁה שׁוֹמֵן.
רוּחִי רָצָה. אֵין לָהּ זִמֵּן.

התקפיק רות? — התרישו...
(המרים פגשה שוב מי'שו.)

רות עברה אומה במעוף.
(המרים דברה עם נוב.)

רות הגיעה! רות קופצת!
המרים מתפוצצת.

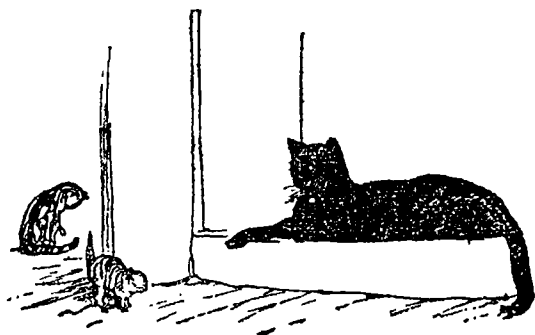
ח ת ר ל

חתולית היתה אמא של חתול.
 שחרחר ופוסס. שר-בן-מצול;
 אט אט, עם פקחו את עיניו להביט,
 ראה את אמו. הלא היא חתולית;
 וכל מה שעמד רק ממנה שאול.
 «אשאל את פי אבא», אומר חתול.

חתולית היתה אמא של חתול.
 טפסון מטפס בצל מם חול.
 גדל השוכב ושמן בלי תכלית
 עד שהשיג את אמו חתולית.
 כל מה שעולל, עם אמו הוא עולל.
 «טובים השנים», בן שח מהולל.

חתולית היתה אמא של חתול.
 הרפתקן מסכן וקשה לטפול.
 צת חשק בדבר-מה. היה אץ ומחליט
 בלי לטול כל רשות מאמו חתולית,
 כי מה כבר אפשר אתה שם לזכר...
 «להת - », היה שח. «אני נורא ממנה».

חתולית היא צמח אקא של חתלתול,
 נמכה מגדלת ובצלת קבול.
 חתוליון צח-חדש בבר רובץ לתמו
 ומשחק לרגלי חתולית אמו...
 טביטה חתולית-חתלתול בנוקד
 ולוחשת: «הביטו, כמה הוא נחמד».

רוח בגבעה

אין איש אשר יודע.
 אין איש אשר יאמר
 איפה מתחיל הרוח
 ואיפה הוא נגמר.

בושב לו מרחוק הוא,
סוֹצֵר הוא וְלֵה אָץ.
אַנְלֵא מְשִׁיג אֹתוֹ אִם
אַפִּילוֹ אֲנִי רָץ.

אֵת חוּט הַצִּיפִּינָת
אִם אֶעֱזֹב פֶּתְאִם
הִיא תַעֲרֹפֶף בְּרוּם
עוֹד לִנְקָה וְעוֹד יוֹם.

וְלִכְשָׁאֲמַצְאָנָה
צִלְ אִינְה'שׁוֹ עֲנָה,
סִמֵּן אֲוֹ שֶׁהָרוּם
גַּם הוּא לִישָׁם נָשֵׁב.

וְאֲזֹ אוֹכֵל לִגִּיד שׁ —
אַנְבִּקֵּר יוֹדֵעַ אֵיךְ
וְלִצִּיפָה בָּא הָרוּם.
אֵךְ אָנָּה הוּא הוֹלֵךְ? ...

איפה אורי-קטינא ?

צעצועי אורי-קטינא

עומדים בתור.

חמשה מקלנים

ושלשה מאחור;

מלכים ודבנים

דחוקים גוף אל גוף

ובכלם מחכים

עד שאורי ישוב.

יש חושבים כי ביצר

אבד המסעך.

יש אומרים כי הוא לא.

יש אומרים כי הוא כן.

יש חושבים אורי-קטינא

מזה בטילו.

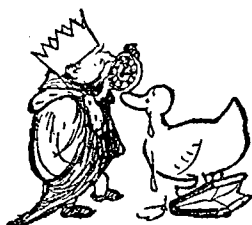
יש אומרים שקא כן.

יש אומרים שקא לא.

השמש נרח
בשאורי הקלף...
והיום בקר קרב
וצור אורי לא שב;
דבים ומלקים
לכם שח ופצוב,
בלם מחכים
עד שאורי ישוב.

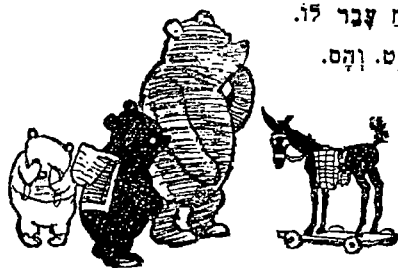

צעצועי אורי-קטינא
צפו בחלון
וראו את הקאחו
מבעד לזילון;
וראו את גגות
הבתים שבפער,
וצלם התאריך
התאריך והור.

זוכב בצמרת
 ירם גושן.
 כוכב בשמים
 פוהק, מישן;
 ירם באפק
 צנח מאדם,
 שרה בשדה
 דבק ונרדם.

צעצועי אורי-קטינא
 מאצל הקיר
 שומעים את הצאן
 הפועות מן הדיר.
 צפור רדומה
 בקנטיה תתקם.
 ורוח עבר לו.
 ושקט. וקם.

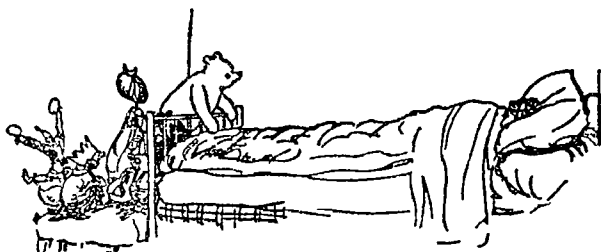

קצט, קמץ-קמץ
 השחר מן ריד...
 ואי אורי-קטינא?
 אין מי שיגיד.
 חושבים שבנדי
 אבד משעולו;
 אומרים שו' ישוב
 ואומרים שהוא לא.

הילדון

מה קרה? שום דבר
לא קרה לבחור;
הוא על חבל קפץ
ושחק בכדור,
ונרדף פרפרים
והגיע ראשון,
וציף וקטר
ושבב פישון.

ב ח ש ך

דָּבָר אֲבִלְתִּי אֲרוּמְתָעָרֵב,
 וְאֲבִלְתִּי אֲרוּמְתָעָרֵב,
 וְאֲבִלְתִּי אֲרוּמְתָעָרֵב וְהַלֵּל;
 דָּבָר סָפְרוּ לִי עַל הַמִּלָּה,
 עַל זִקְנֹו שֶׁל מְחוֹשֶׁשֶׁת,
 וְעַל גֵּם שֶׁהָיָה שְׂכֹר גְּדוֹל;
 דָּבָר צִחְצִחְתִּי ת'מִשְׁנֵינִים,
 וְהַתְּפִלָּתִי בְּצִינִים,
 וְצִחְצִחְתִּי וְהַתְּפִלָּתִי בְּלִי סוּף
 וְכֵלָם דָּבָר הַתְּנַדְּקוּ לִי
 וְכֵלָם דָּבָר הַתְּנַשְׁקוּ לִי
 וְכָדָר דִּי, בָּלָם אָמְרוּ לִי: לִיָּה-טוֹב

אָו וְהוּ — אָו עֲקָשׁוּ אָנִי בַחֲשָׁף לְבָדִי,
 וְאַף־סָד, אַף־סָד לֹא רוֹאָה אוֹתִי;
 אֲנִי־חֹשֵׁב בְּעֵצְמִי,
 וְאַנִּי־מִשְׁחָק לְעֵצְמִי.
 וְאַף־סָד לֹא יוֹדֵעַ מַה שֶּׁאָנִי אוֹמֵר לְעֵצְמִי,
 אָו וְהוּ, עֲקָשׁוּ אָנִי בַחֲשָׁף לְבָדִי,
 אָו אֵיךְ זֶה יִהְיֶה?
 אֲנִי־כֹל לְחֹשֵׁב מַה שֶּׁאָנִי רוֹצֶה,
 וְאַנִּי־כֹל לְשַׁחֵק בְּמַה שֶּׁאָנִי מוֹצֵא,
 וְאַנִּי־כֹל לְצַחֵק אֶחָד וַיְחִידִי,
 שְׁנֵי שֶׁאֵין פֶּה אַף־סָד חוּץ מִלְּבָדִי.

אֲנִי־מְדַבֵּר עִם כָּלֵב...
 עִם שָׁטָן הַמְּדַבֵּר...

אני'חשב ש'אני א'ף —
א'ר א'ר'ק א'ר.
אני'שוב ל' ב'ער...
אני'שוב ב'מ'רה...
אני'מ'ר ע'ס מ'פ'צ'ח...
אני א'מ'ץ ב'ר'א.
אני'שוב ע'ל צ'ד ש'מ'ל...
אני'שוב ע'ל י'מ'ן...
אני א'ש'ק ק'ר ק'ל ס'ף...
.
.
.
אני א'ח'ב ה'מ'ן ק'ר...
.
.
.
אני א'צ'ק...

ה'מ'ן...

ק'ר...

(הו—הא!)

ל'ק'ה-טוב.

בשִׁהִייתִי בֶּן שָׁנָה,
נולַדְתִּי קְרֹאשׁוֹנָה.

בְּשִׁמְיָאֻ לִּי כִבֵּר שָׁנִים,

הִיִּיתִי עוֹד «יֶלֶק» בִּינָתִים.
אֶפִּילוּ בְּעִמְיָאֻ שְׁלֹשׁ לִי,
הִיִּיתִי בֶן-אָדָם בְּקָשִׁי.

וְכֵן בְּמִלֵּאת אַרְבַּע שָׁנִים לִי,
הָיָה זֶה בְּדִיוֹק מִתְּאִים לִי.

וּבְשִׁחְלָפֻו חֲמֵשׁ שָׁנִים,
הִתְסַלֵּיתִי כִבֵּר בְּעִנְיָנִים.

אָבִי עָקְשׁוּ אֲנִי בֶּן שָׁשׁ, נֹרֵא-כָּסֶם וּמִשְׁלָם
אֲזֻ אֶנְיֹחֹשֶׁב שְׁאִשְׁאֵר כִּבֵּר כָּכָה בֶּן-שָׁשׁ לְעוֹלָם.

